

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Tomášem Kocourkem v právní věci žalobkyně: **N. M.**, narozena dne X, státní příslušnost Ukrajina, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců B. – J., zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, čj. OAM-22/LE-BE02-BE04-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nebyla v zemi původu politicky činná a nesdělila nic, z čeho by vyplývalo, že jakýmkoliv způsobem uplatňovala svá politická práva a svobody [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Žalovaný dále uvedl, že po provedeném řízení nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Obavy žalobkyně týkající se ohrožení její osoby ze strany bývalé manželky jejího druhu, pro které se údajně nemůže vrátit do vlasti, žalovaný neshledal odůvodněnými a považuje je za čistě účelovou snahu žalobkyně vytvořit své údajné obavy z návratu do vlasti poté, co v České republice pobývala a pracovala nelegálně na základě padělaného rumunského dokladu, a poté, co byla zadržena policií a zajištěna v zařízení pro

zajištění cizinců. K azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu žalovaný sdělil, že z žádných jemu dostupných informací nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně. Dále žalovaný uvedl, že v průběhu řízení nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

Ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu vycházel žalovaný z výpovědi žalobkyně a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný dospěl k závěru, že nejsou dány zákonné důvody pro doplňkovou ochranu, neboť žádnou skutečnost, kterou žalobkyně ve správním řízení uvedla nebo která vyplynula ze zpráv o zemi původu, nelze charakterizovat jako vážnou újmu a podřadit ji pod některý z případů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. K doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu žalovaný uvedl, že z žádných jemu dostupných informací nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného z důvodu, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl porušen § 2 odst. 1, § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

Dále žalobkyně uvedla, že má odůvodněný strach z pronásledování ze strany bývalé manželky svého druha, přičemž její obavy jsou založeny na chování bývalé manželky jejího druha, kterou byla žalobkyně napadena. Státní orgány Ukrajiny nejsou schopny poskytnout žalobkyni ochranu, a proto se obává návratu do země původu. Žalobkyně má za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s její obavou.

Dne 4. 5. 2017 podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce doplnění žaloby.

V doplnění žaloby žalobkyně zdůraznila, že se obává bývalé manželky svého druha, která ji napadla nejen slovně, ale i fyzicky. Slovní výhrůžky byly směřované na osobu žalobkyně, přičemž jí bylo vyhrožováno zabitím a politím kyselinou. Žalobkyně byla touto ženou dvakrát napadena na ulici. Uvedená napadení žalobkyně oznámila policii. Vzhledem k tomu, že policie napadení dále nevyšetřovala, obává se žalobkyně, že jí ochrana ze strany policie nebude poskytnuta a pronásledování bude pokračovat i nadále. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008 – 57, ve kterém Nejvyšší správní soud vykládá čl. 7 kvalifikační směrnice z roku 2004 tak, že poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, pokud (1) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání

představujících pronásledování, a pokud (2) žadatel má k této ochraně přístup. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud poukázal na rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. 4. 1997 ve věci HLR proti Francii, dle kterého může čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) dopadat i na případy, kdy nebezpečí pochází od osob či skupin osob, které nejsou veřejnými činiteli. Musí však být prokázáno, že nebezpečí je skutečné (real risk) a orgány přijímacího státu nejsou schopny zamezit tomuto nebezpečí poskytnutím odpovídající ochrany.

Na neschopnost Ukrajiny zabezpečit ochranu odpovídajícím způsobem a zkorumpovanost policie žalobkyně několikrát poukázala. Žalovaný se však s tímto tvrzením vypořádal pouze v jediném odstavci, kde konstatuje možnost ochrany ze strany státu, přičemž odkazuje na informace získané od Ministerstva zahraničních věcí a další mezinárodní reporty. Tímto se však žalovaný nevypořádal se skutečností, zda je Ukrajina schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobkyně před pronásledováním ze strany soukromých osob.

K uvedenému žalobkyně uvedla, že pokud lze z dostupných informací o zemi původu dovodit, že systém právní ochrany není v praxi v obecné rovině schopen zajistit ochranu, nelze takový právní systém považovat za dostatečný a nelze ani očekávat, že se na takové orgány bude žalobkyně obracet.

Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že v řízeních ve věci mezinárodní ochrany hraje mimořádně důležitou roli její věrohodná výpověď. K významu věrohodné výpovědi odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 – 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS, a dále citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 – 57, dle kterého není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze uvádí, že při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vycházel rovněž z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských na Ukrajině, ale získané informace nijak nereflektuje v napadeném rozhodnutí. Uvedený obsáhlý výčet dokumentů na straně 3 napadeného rozhodnutí není v rozhodnutí reflektován ve vztahu k obavám žalobkyně z pronásledování. Tento postup žalovaného nepovažuje žalobkyně za dostatečný a dle jejího názoru ji omezuje v možnosti konkrétně reagovat na vyjmenované zprávy o zemi původu.

Žalobkyně připomněla, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je specifické v tom, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze a že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se důvodnost strachu z pronásledování v budoucnu), a tedy že nesprávné rozhodnutí má pro žadatele o mezinárodní ochranu obzvláště závažné důsledky. Těmto specifickým řízení o mezinárodní ochraně odpovídá i

standard a rozložení důkazního břemene, jež je vychýleno ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze opakovaně zpochybňuje tvrzení žalobkyně a poukazuje na její pobytovou historii.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil z hlediska možnosti udělení doplňkové ochrany. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008 – 57, dle kterého mohou být soukromé osoby původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu. Žalobkyně opakovaně poukázala na čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a zopakovala, že byla napadena bývalou manželkou svého druha a že jí bylo bývalou manželkou vyhrožováno. Žalobkyně poukázala na to, že v případě návratu nemůže očekávat ochranu ze strany státu, protože i přesto, že napadení policii oznámila, k vyšetřování nedošlo. Žalobkyně dále citovala pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007 – 63, a uvedla, že žalovaný neprokázal, že by Ukrajina byla považována za bezpečnou zemi, ve které by byla zabezpečena fungující adekvátní ochrana. Žalobkyně vícekrát uváděla, že v případě návratu jí hrozí vážná újma ze strany soukromých osob, přičemž státní aparát její adekvátní ochranu nemůže poskytnout vzhledem k vysoké korupci a propojení s mafií.

Žalobkyně se rovněž domnívá, že žalovaný měl zhodnotit okolnosti jejího případu v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí, které plně odráží dostatečně zjištěný skutkový stav věci. V průběhu správního řízení nedošlo k žalobou namítané nezákonnosti. Výrok a podrobné odůvodnění jsou rovněž v souladu se zákonem. V napadeném rozhodnutí je na straně 5 dostatečně a přezkoumatelným způsobem zhodnocena i obava žalobkyně z bývalé manželky svého druha, na jejíž nedostatečné vypořádání žalobkyně v žalobě upozorňuje.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci s tím vyjádřili implicitní souhlas.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 2. 2017 byla žalobkyně kontrolována v obci Dlouhá Ves hlídkou cizinecké policie. Po vyzvání k prokázání totožnosti žalobkyně policistům předložila ID kartu Rumunska, vedenou na jméno žalobkyně s tím, že je rumunské státní příslušnosti. Po pochybnostech ze strany cizinecké policie žalobkyně

předložila platný cestovní pas Ukrajiny vedený na její jméno s vylepeným maďarským schengenským vízem typu „C“ s délkou povoleného pobytu 6 dnů a s dobou platnosti od 31. 5. 2016 do 31. 7. 2016. Následně byla žalobkyně zadržena a byly s ní zahájeny úkony trestního řízení ve věci padělání a pozměnění veřejné listiny. Žalobkyně žádný jiný doklad opravňující ji k pobytu na území členských států Evropské unie nepředložila. Na základě uvedeného bylo žalobkyni dne 11. 2. 2017 uloženo správní vyhoštění. Za účelem realizace vyhoštění byla téhož dne žalobkyně zajištěna. Dne 13. 2. 2017 podala žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu. Dne 17. 2. 2017 došlo k přezajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalobkyně v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 2. 2017 uvedla, že v červenci 2016 přijela do České republiky mikrobusem přes Slovensko na platný cestovní doklad a maďarské vízum na 6 dní. Předtím pobývala v roce 2013 v České republice asi 3 měsíce na pracovní vízum a v roce 2014 asi 6 měsíců v Polsku rovněž na pracovní vízum. Žalobkyně pochází z Ivano-Frankivské oblasti, je nakloněna církvi adventistů. Je svobodná, její zdravotní stav je dobrý. Svou žádost odůvodnila jednak tím, že se obává bývalé manželky svého druha, která jí vyhrožuje. Žalobkyně se od roku 2000 se svým druhem schází a v roce 2003 se jim narodil syn, o jejich vztahu se veřejně nevědělo. V roce 2004 se o tom dozvěděla bývalá manželka jejího druha, udělala skandál a od té doby pokračují problémy a výhrůžky týkající se především výživného na syna žalobkyně. Její druh se v říjnu 2012 rozvedl a od června 2012 žije s žalobkyní a synem ve společné domácnosti. V červenci 2012 došlo k incidentu, kdy žalobkyni bývalá manželka jejího druha napadla, v témže roce došlo k napadení ještě jednou. Proto začali žalobkyně a její druh vyřizovat kroky, aby mohli odejít a vyhnout se dalším útokům. Poté se jim již dařilo se s bývalou manželkou druha žalobkyně nesetkat. Druhým důvodem žádosti žalobkyně je ekonomická situace, kdy druh žalobkyně je bez práce, žalobkyně měla jen přivýdělnky a chyběly jim peníze na živobytí. V bance si vzali úvěr, aby vyřídili víza a dokumenty pro vycestování. V případě návratu by se žalobkyně dostala do špatné ekonomické situace. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zjištěno, že žalobkyně používala falešný občanský průkaz na rumunskou státní příslušnost, aby mohla pobývat na území Evropské unie. Na Ukrajině žalobkyně před svým odjezdem žila v obci R. v Ivano-Frankivské oblasti v domě jejích rodičů a v případě návratu na Ukrajinu by se tam mohla vrátit. Žalobkyně si byla vědoma, že na území České republiky pobývala nelegálně, ale nevycestovala zpět na Ukrajinu, protože zde měla výbornou práci. Vyhrožování ze strany bývalé manželky druha, že ji polije kyselinou a že chcípne, a fyzické napadení oznámila žalobkyně na policii, ale nic se nedělo, protože bratr bývalé manželky jejího druha má dobré známosti. Od roku 2012 již k fyzickému napadení nedošlo, ale bývalá manželka jejího druha dělá různé magické praktiky, například chodí do kostela a zapaluje za žalobkyni a jejího druha svíčky za mrtvé a dělá různé obřady, aby fyzicky zanikli. Žalobkyně neřeší problém přestěhováním v rámci Ukrajiny, protože na Ukrajině není možné si vydělat dost peněz, na studia syna je třeba hodně peněz a druh má starou maminku, které musí pomáhat, a tak se nemůže v rámci Ukrajiny přemístit.

Žalobkyně na Ukrajině neměla žádné problémy s policií, soudy ani armádou a nebyla politicky či veřejně aktivní.

Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky z června 2016 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky z července 2016 o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 s názvem Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva z prosince 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině za období 16. srpna až 15. listopadu 2016, výroční zprávu Human Rights Watch 2017 z ledna 2017, výroční zprávu Amnesty International 2017 z února 2017, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z dubna 2016 o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2015, informaci Ministerstva vnitra Velké Británie z ledna 2016 s názvem Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk a dále samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru. Při seznámení s výše uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí žalobkyně uvedla, že se nemá kam vrátit a že když se vrátí, budou problémy s bývalou manželkou jejího druha pokračovat. K možnosti podání stížnosti na postup státních orgánů žalobkyně uvedla, že to nefunguje tak, jak je uvedeno v jedné z informací. Celé spisy se ztrácejí a nic není možné prokázat, tak jako v jejím případě.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě soud uvádí:

Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro

udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmu se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního

systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.

Obecné tvrzení žalobkyně, že v řízení byly porušeny § 2 odst. 1, § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, doprovázené parafrází textu těchto ustanovení zákona, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Totéž platí i o tvrzení, že byly porušeny § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právní názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na své předchozí, výše citované usnesení potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.

Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobců a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31).

Žalobkyně v žalobě uvedla pouze to, že má odůvodněný strach z pronásledování ze strany bývalé manželky svého druha, která ji v minulosti napadla. Státní orgány země původu nejsou schopny poskytnout žalobkyni ochranu. Toto tvrzení představuje první

žalobní bod. V souvislosti s tím namítla, že se žalovaný s její obavou vypořádal nedostatečně, což lze kvalifikovat jako námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů; jde o druhý žalobní bod. Soud nepřisvědčil žalovanému, že by žaloba byla neprojednatelná z důvodu absence žalobních bodů, neboť v ní byly ve stručnosti vymezeny dva žalobní body. Ty byly posléze, již po uplynutí lhůty pro podání žaloby, rozvinuty v doplnění žaloby ze dne 4. 5. 2017, v němž žalobkyně zdůraznila, že se obává návratu do země původu z důvodu výhrůžek, jejichž původcem je bývalá manželka jejího druha a před nimiž ji policie není schopna ochránit. V této skutečnosti spatřuje důvod pro udělení jak azylu, tak doplňkové ochrany, ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany žalobkyně akcentuje neschopnost státních orgánů ochránit ji před počínáním bývalé manželky jejího druha jakožto soukromé osoby.

Azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu je založen na existenci pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Jak vyplývá ze správního spisu i rozhodnutí žalovaného, žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení a v průběhu správního řízení neuvedla žádnou skutečnost, na základě které by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Z tohoto důvodu lze přisvědčit závěru žalovaného o tom, že není dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zabití či újma na zdraví, kterými bylo žalobkyni vyhrožováno ze strany soukromých osob (bývalé manželky druha žalobkyně), není v žádném případě v příčinné souvislosti s politickou činností, ale jejich příčina je v problematických osobních vztazích mezi ní a bývalou manželkou jejího druha, jež mají původ v tom, že v důsledku mimomanželského vztahu, který žalobkyně dlouhodobě udržovala se svým druhem, rozvrátila jeho manželství.

Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu soud uvádí, že výhrůžky zabitím a ublížením na zdraví, jimž žalobkyně čelila ze strany bývalé manželky svého druha, nelze považovat za nebezpečí pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť toto jednání není motivováno rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině ani zastáváním určitých politických názorů. Jak vyplynulo z tvrzení žalobkyně, jediným motivem výhrůžek je snaha bývalé manželky druha žalobkyně mstít se za to, že jí žalobkyně rozvrátila manželství. V rozsudku ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 63/2004 – 60, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Určitá sociální skupina je tedy skupina osob sdílející objektivně společnou charakteristiku nebo je alespoň takto společností vnímána. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob; riziko pronásledování tuto charakteristiku nepředstavuje (...) i pouhá příslušnost k této skupině může být za určitých okolností postačujícím důvodem pro udělení azylu, nemusí přitom brozit pronásledování všem členům skupiny, skupina může být malá (rodina), ale i velmi početná (etnická skupina, ženy).“* Aby bylo možno určitou skupinu osob vnímat jako sociální skupinu v azylově relevantním smyslu, je třeba, aby motivujícím důvodem pronásledování byla právě příslušnost (byť jen domnělá) k této skupině. Nelze dovodit existenci sociální skupiny ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu vymezenou ženami, které rozvrátily navázáním a udržováním mimomanželského poměru s ženatým mužem jeho stávající manželství.

Soud tedy uzavírá, že nátlak, kterému byla žalobkyně vystavena ze strany soukromé osoby, nebyl motivován žádným z azylově relevantních důvodů. Již tato skutečnost sama o sobě plně opodstatňuje výrok o neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud se tak již pro nadbytečnost nezabýval tím, zda by státní orgány v zemi původu byly nejen ochotny, ale též schopny poskytnout žalobkyni efektivní ochranu před jednáním bývalé manželky jejího druha, v němž žalobkyně spatřovala pronásledování.

K výtce žalobkyně, že žalovaný měl hodnotit okolnosti jejího případu v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu, soud uvádí, že z obsahu napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že se žalovaný možností udělit žalobkyni tzv. humanitární azyl zabýval. Úvahy žalovaného o neudělení tohoto druhu azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu, neboť aplikace tohoto institutu je vázána jednak na podřazení situace konkrétního žadatele neurčitému právnímu pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“, jednak na provedení správního uvážení indikovaného slovním spojením „lze udělit“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Humanitární azyl dopadá toliko na závažné situace hodné zvláštního zřetele jako např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 – 55, viz též usnesení NSS ze dne 8. 4. 2016, čj. 6 Azs 34/2016 – 30). Žalobkyně neuvedla v žádosti o mezinárodní ochranu ani později ve správním řízení žádné okolnosti takto mimořádného charakteru, které by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Ohrožení žalobkyně ze strany bývalé manželky jejího druha vskutku není žádným humanitárním důvodem.

Žalovaný u humanitárního azylu jako u jediné subformy mezinárodní ochrany přistupuje ke správnímu uvážení. Vyplývá to ze samotného znění § 14 zákona o azylu. Žalovaný je při své úvaze limitován toliko dodržáním příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 – 38) a obecným zákazem libovůle (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2003, čj. 4 Azs 31/2003 – 64). Za další požadavek kladený na řádný výkon správního uvážení lze považovat, aby byla zachována zákonnost rozhodnutí a aby při používání správního uvážení nedocházelo k neodůvodněným rozdílům. V případě, že jsou výše stanovené požadavky na správní uvážení dodrženy, lze dojít k závěru, že nedošlo ke zneužití správního uvážení.

Ze správního spisu nevyplývá porušení procesních předpisů žalovaným a úvaha, kterou provedl na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí, nevykazuje známky libovůle, je srozumitelná. Žalovaný vzal do úvahy zdravotní stav žalobkyně a její socioekonomické zázemí v zemi původu. Zabýval se tedy hledisky, která jsou pro udělení humanitárního azylu relevantní. Žalobní bod obsahující námitku, že žalobkyni měl být udělen humanitární azyl, tedy není důvodný.

Přestože žalobkyně postavila žaloba na odůvodněném strachu z pronásledování ze strany bývalé manželky jejího druhy, přičemž pojem pronásledování je spjat s institutem azylu dle § 12 zákona o azylu, její „azylový příběh“, jenž se zrcadlí i v tvrzeních obsažených v žalobě, včetně jejího doplnění, lze považovat za relevantní toliko z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Není povinností žadatele o mezinárodní ochranu jím uvedené skutečnosti, pro něž se obává návratu do země původu, právně kvalifikovat, tedy ani podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany. Je na žalovaném, aby skutková tvrzení žadatele podřadil pod tu formu mezinárodní ochrany, ve vztahu k níž jsou tvrzení žadatele relevantní. To se týká i soudu při posuzování žalobních bodů. Soud se proto zabýval zákonností napadeného rozhodnutí ve vztahu k § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyně v tomto směru rozvinula svoji argumentaci v doplnění žaloby, a tím navázala na obecnější tvrzení obsažené již v žalobě.

Důvody, pro které žadateli o mezinárodní ochranu nenáleží doplňková ochrana, mohou být různé:

- a) žadatelem uvedené obavy nelze kvalifikovat jako vážnou újmu dle § 14a odst. 2 zákona o azylu;
- b) není pravděpodobné, že dojde ke skutečnostem, jichž se žadatel obává;
- c) původcem vážné újmy jsou soukromé osoby, přičemž stát je schopen a ochoten poskytnout žadateli ochranu před jejich jednáním;
- d) žadatel může získat ochranu před hrozící vážnou újmou vnitřním přesídlením.

Kterýkoliv z těchto důvodů sám o sobě opodstatňuje nepřiznání doplňkové ochrany.

Žalobkyně v rámci správního řízení uvedla, že v roce 2000 navázala bližší vztah se svým současným druhem, jenž byl tenkrát ženatý. V roce 2002 s ním otěhotněla a v březnu 2003 se jim narodil syn, kterého vychovávala sama, s druhem žili odděleně, o jejich vztahu nikdo nevěděl. V roce 2004 se tehdejší manželka druhy dozvěděla o tom, že její manžel má s žalobkyní dítě, od té doby ji stále pomlouvala a urážela. V červnu 2012 se to vše „provalilo“, všichni věděli, že žalobkyně a druh jsou spolu. Žalobkyně a její druh si našli byt a začali spolu žít, v roce 2012 se její druh se svojí manželkou rozvedl. V roce 2012 manželka druhy napadla žalobkyni. Šly proti sobě po ulici, manželka ji chytila za vlasy a chtěla ji udeřit, ale žalobkyně se ubránila. Podobná situace se téhož roku ještě jednou opakovala. Všichni žili v jedné vesnici. Žalobkyně ohlásila napadení na policii, ale nic se nedělo. Žalobkyně dále uvedla, že jí druhova manželka vyhrožovala, že chcípne, polije ji kyselinou. Nedávno se přihlásila mezi kamarády na profil žalobkyně na sociální síti, žalobkyně ji zablokovala. Druhova bývalá manželka chodí do kostela a zapaluje za svého bývalého manžela a žalobkyni svíčky za mrtvé, provádí různé obřady, aby fyzicky zanikli, snaží se je zlikvidovat. Byť žalobkyně od roku 2012 opakovaně vycestovala do zemí EU, vracela se zpět do místa svého bydliště v zemi původu, žádné další incidenty s bývalou manželkou svého druhy již neměla.

Spojení „skutečné nebezpečí“ obsažené v § 14a odst. 1 zákona o azylu souvisí s otázkou pravděpodobnosti, že se obava z vážné újmy naplní, a s požadovaným důkazním standardem. Podstatu testu reálného nebezpečí vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82: *„Reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho... Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vši pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“ [balance of probabilities]).“*

Žalovaný pravděpodobnost uskutečnění hrozby, které se žalobkyně obává, zhodnotil na straně 5 napadeného rozhodnutí v prvním odstavci tak, že oba incidenty se uskutečnily již v roce 2012, kdy se druh žalobkyně rozváděl se svojí manželkou a kdy začal bydlet s žalobkyní ve společné domácnosti. Od té doby se žalobkyně již do přímého kontaktu, natož násilného, s bývalou manželkou svého druha nedostala, přitom se opakovaně vracela do stejného místa v zemi původu, kde žije i bývalá manželka jejího druha, k žádnému incidentu již nedošlo. Ve stejném místě žije i syn žalobkyně a jejího druha, tomu se rovněž nic nestalo. Ve vztahu k doplňkové ochraně pak žalovaný na straně 8 rozhodnutí v třetím odstavci uvedl, že doplňkovou ochranu z důvodu nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení lze udělit jen v případě, že takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Je tedy zřejmé, že žalovaný neshledal důvod pro přiznání doplňkové ochrany proto, že není pravděpodobné, že by žalobkyně v případě návratu do země původu skutečně čelila jí předestřené vážné újmě. Druhým důvodem pak je, že žalobkyně se může domct ochrany před touto hrozbou u policie.

Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že není pravděpodobné, že by žalobkyni v případě návratu do země původu skutečně hrozila jí uváděná vážná újma. Je třeba zdůraznit, že oba incidenty se odehrály v roce 2012, tedy v době mimořádně emotivní, neboť druh žalobkyně se právě rozváděl se svojí manželkou, odstěhoval se od ní a začal žít s žalobkyní ve společné domácnosti. Tyto incidenty, jak je popsala žalobkyně, samy o sobě nebyly nikterak intenzivní, žalobkyně při nich neutrpěla žádné zranění. I poté se žalobkyně zdržovala ve stejném místě, bývalá manželka jejího druha ji mohla kdykoliv vyhledat a výhrůžky pronesené v době mimořádně emocionálně vypjaté uskutečnit, ovšem nestalo se tak, k žádnému dalšímu kontaktu mezi nimi nedošlo. Pokud by žalobkyně měla skutečné obavy o svůj život a zdraví, a z tohoto důvodu opustila zemi původu, lze si jen stěží vysvětlit, proč v místě, kde žije bývalá manželka jejího druha, nechala u svých rodičů svého syna, nevzala ho s sebou, aby ho ochránila. Je nepochybné, že jediným důvodem, pro který žalobkyně odjela ze země původu, je výkon práce v České republice, což žalobkyně uvedla výslovně i při pohovoru k žádosti. Žalobkyně v minulosti, od doby, co

začala žít se svým druhem ve společné domácnosti, odjížděla ze země původu za výdělkem do České republiky, a to na rozličná víza. Žalobkyně nikdy o mezinárodní ochranu nepožádala, učinila tak až poté, co byla zajištěna a bylo jí uloženo správní vyhoštění. Ostatně z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 11. 2. 2017, čj. KRPH-13703-19/ČJ-2017-050022-SV a čj. KRPH-13703-22ČJ-2017-050022, která jsou součástí správního spisu, plyne, že žalobkyně naposledy odjela ze země původu, protože jí zavolal její druh, že může přijet do České republiky pracovat. Silná přítomnost ekonomického motivu odjezdu ze země původu je patrná i v odpovědi na dotaz, proč žalobkyně neřešila problémy s bývalou manželkou svého druha přesídlením do jiné části země původu. Uvedla, že v zemi původu není možné vydělat si dost peněz, syn dospívá, na jeho studia je potřeba hodně peněz. Mimo to má druh hodně starou maminku, které musí pomáhat, nemůže se odstěhovat. V souvislosti s posledně uvedeným není soudu zřejmé, jak může možnost vnitřního přesídlení limitovat věk a míra soběstačnosti druhovy matky, když současně nebrání tomu, aby druh i s žalobkyní odjeli na dlouhodobý pracovní pobyt do zahraničí. Měla-li by žalobkyně skutečnou obavu o svůj život, pak by nepochybně její útěk ze země původu proběhl spontánně, okamžitě, v doprovodu syna.

Pokud jde o tvrzení, že bývalá manželka druha žalobkyně zapaluje za žalobkyni a svého bývalého manžela v kostele svíce za mrtvé a praktikuje různé obřady a rituály za účelem fyzického zničení žalobkyně a jejího druha, jde o skutečnosti, před nimiž by nemohlo žalobkyni ochránit přiznání mezinárodní ochrany v České republice.

Soud tedy dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobkyni v případě návratu do země původu bezprostředně nehrozí vznik újmy, jak ji vylíčila v žalobě a jejím doplnění, ze strany bývalé manželky jejího druha. Jde o skutečnost, která sama o sobě postačuje k nepřiznání doplňkové ochrany.

Dále se soud zabýval též tím, zda v zemi původu existuje dostupná a efektivní právní ochrana před kriminálním jednáním soukromých osob. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 25. 7. 2016 plyne, že lze podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů, a to u prokuratury, popřípadě útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Problémem zůstává, že se stížnosti neřeší. Pokud se stěžovatel aktivně nezajímá o průběh vyšetřování, může se prošetření významně protáhnout. K této informaci žalobkyně v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedla, že to tak nefunguje, celé spisy se ztrácejí a nic není možné prokázat jako v jejím případě. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že podala oznámení na policii poté, co byla napadena bývalou manželkou druha. Nic se ale nedělo, což žalobkyně přičítá tomu, že bratr bývalé manželky má dobré známosti.

Je tedy zřejmé, že žalobkyně poté, co podala oznámení, dále ve vztahu k vyšetřování napadení nic nekonala, nezajímala se o průběh vyšetřování, nepodala stížnosti na nedostatek aktivity policejních vyšetřovatelů. Žalobkyně se zmínila, že v jejím případě „nebylo možné nic prokázat“. Byť je obecně známo, že činnost policie v zemi

původu žalobkyně trpí četnými deficity, zejména v souvislosti s náchylností systému ke korupci a klientelismu, které jsou stimulem ke konání a naopak i nekonání, je soud toho názoru, že žalobkyně nebyla ve vztahu k policejním orgánům dostatečně aktivní, nevyužila všech možností (např. podání stížnosti). V této souvislosti je třeba zmínit, že fyzické napadení popsané žalobkyní, kvůli němuž podala oznámení na policii, nebylo nijak intenzivní (manželka druhá chytila žalobkyni na ulici za vlasy a chtěla ji uhodit, čemuž se však žalobkyně ubránila). Pakliže se nepodařilo toto svým charakterem méně závažné jednání prokázat, jak se zmínila žalobkyně, je pochopitelné, že se po podání oznámení „nic nedělo“. Ze skutečnosti, že se žalobkyně obrátila na policii pouze jednou, ačkoliv byla napadena dvakrát a i poté měla mít obavu o svůj život, přesto se neustále vracela do místa svého bydliště, kde žije i bývalá manželka druhá, lze dovodit, že její obavy nebyly příliš intenzivní, jinak by nepochybně opakovaně žádala policejní orgány o pomoc a v této souvislosti předložila policii i důkazy o protiprávním jednání bývalé manželky druhá (svědectví, nahrávka pořízená na mobilní telefon apod.). Zcela obecné a nepodložené tvrzení, že bratr bývalé manželky má „dobré známosti“, neopodstatňuje závěr, že by policie nebyla ochotna poskytnout žalobkyni ochranu před kriminálním jednáním, zejména činila-li by žalobkyně všechny dostupné kroky k vedení efektivního vyšetřování.

Tvrzení žalobkyně, které není podepřeno žádnou listinou týkající se policejního vyšetřování, nevyvrací vzhledem k výše uvedeným okolnostem obecné zjištění, že v zemi původu existuje v zásadě fungující systém ochrany před kriminálním jednáním soukromých osob, zejména jedná-li se o závažnou kriminalitu, která nesouvisí s organizovaným zločinem či exponovanou osobou. Žalobní bod je nedůvodný.

Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné pro nedostatek z důvodů, neboť žalovaný se dostatečně vypořádal s důvody, pro něž žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu. Srozumitelným způsobem vyložil, proč není obava žalobkyně vztahující se k jednání bývalé manželky jejího druhá relevantní, a to ani z pohledu azylu pro pronásledování, ani z pohledu doplňkové ochrany. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. června 2017

Mgr. Tomáš Kocourek, v.

r.

soudce

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová